

تأثیر تمرین تقویتی عضلات دورکننده و چرخاننده‌های خارجی ران بر کینماتیک اندام تحتانی مبتلایان به درد کشککی ران

نرجس جمالی^۱، خلیل خیامباشی^{۲*}، شهرام لنجان‌نژادیان^۳، حامد اسماعیلی^۴

۱. دانشجوی دکتری، آسیب‌شناسی ورزشی و حرکات اصلاحی، دانشکده تربیت‌بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه اصفهان
۲. استادیار، آسیب‌شناسی ورزشی و حرکات اصلاحی، دانشکده تربیت‌بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه اصفهان
۳. استادیار، بیومکانیک ورزشی، دانشکده تربیت‌بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه اصفهان
۴. استادیار، بیومکانیک ورزشی، دانشکده تربیت‌بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه اصفهان

شماره صفحات: ۹۷ تا ۱۱۱

تاریخ پذیرش مقاله: ۱۳۹۸/۶/۲۵

تاریخ دریافت مقاله: ۱۳۹۸/۶/۱۹

چکیده

مطابق تحقیقات اخیر، تقویت عضلات خارجی-پشتی مفصل ران، درد افراد مبتلا به مشکل کشککی-رانی را کاهش می‌دهد، ولی اثر تقویت این عضلات بر کینماتیک اندام تحتانی هنوز روشن نیست. تحقیق حاضر با هدف بررسی اثر تمرین‌های تقویتی عضلات دورکننده و چرخاننده‌های خارجی مفصل ران بر کینماتیک اندام تحتانی افراد مبتلا به درد کشککی رانی در دو حالت ایستا و پویا انجام شده است. در یک کارآزمایی تصادفی کنترل‌شده، ۳۳ فرد مبتلا به سندرم درد کشککی-رانی به صورت تصادفی در دو گروه تجربی (۸ زن با میانگین سنی $30 \pm 6/8$ و میانگین شاخص توده بدنی $23/8 \pm 2/6$ و ۸ مرد با میانگین سنی $31/2 \pm 7$ و میانگین شاخص توده بدنی $25/6 \pm 1/5$) و شاهد (۹ زن با میانگین سنی $29/9 \pm 7/3$ و میانگین شاخص توده بدنی $23/2 \pm 2/2$ و ۸ مرد با میانگین سنی 32 ± 6 و میانگین شاخص توده بدنی $25/5 \pm 1/9$) تقسیم شدند. افراد در گروه تجربی، به مدت دوازده هفته و هر هفته سه جلسه تمرین تقویتی عضلات دورکننده و چرخاننده‌های خارجی مفصل ران را با استفاده از تریاباند، تحت نظارت درمانگر، دریافت کردند. بر گروه شاهد هیچ‌گونه مداخله تمرینی اعمال نشد. قدرت عضلات مفصل ران و کینماتیک در دو حالت ایستا و پویا، قبل و بعد از مداخله بررسی شد. برای تحلیل آماری، از تحلیل واریانس برای اندازه‌های مکرر از نرم‌افزار SPSS استفاده شد ($\alpha=0/05$). پس از دوازده هفته مداخله تمرینی، به‌دنبال افزایش قدرت عضلات دورکننده در زنان از $19/6$ به $26/4$ درصد وزن ($P=0/000$) و در مردان از $29/9$ به $37/1$ درصد وزن ($P=0/003$) و عضلات چرخاننده‌های خارجی در زنان از $13/2$ به $16/9$ درصد وزن ($P=0/024$) و در مردان از $26/3$ به $34/9$ درصد وزن ($P=0/000$)، زوایای والگوس پویایی زانو در اسکات یک‌پایی در زنان از $17/0$ به $174/6$ درجه ($P=0/018$) و در مردان از $171/8$ به $176/8$ درجه ($P=0/017$) و افتادگی لگن سمت مقابل در پایین آمدن از پله تنها در زنان از $7/9$ به 6 درجه ($P=0/04$) در گروه تجربی بهبود یافت. در زاویه چهارسررانی هیچ تفاوت معنی‌داری مشاهده نشد ($P>0/05$). یافته‌ها نشان داد که تقویت عضلات مفصل ران، کینماتیک اندام تحتانی در حالت پویا را در صفحه حرکتی فروتنال تغییر می‌دهد و شاید بتوان گفت که به‌دلیل این تغییرات، به‌دنبال تقویت عضلات دورکننده و چرخاننده‌های خارجی مفصل ران توسط تریاباند، نشانه‌های درد کشککی-رانی به صورت پایدارتری بهبود می‌یابند.

کلیدواژه‌ها: ارزیابی کینماتیک، زاویه چهارسر رانی، زاویه والگوس پویای زانو، درد کشککی-رانی، عضلات دورکننده، چرخش‌دهنده خارجی ران.

The effect of hip abductors and external rotators strength training on kinematic of lower limb of patients with patellofemoral pain syndrom

Jamali, N¹., Khayambashi, Kh²., Lenjannejadian, Sh³., Esmaeili, H⁴.

1. PhD Student, Sport Injuries and Corrective Exercises, Faculty of Physical Education and Sport Sciences, University of Isfahan, Iran
2. Full Professor, Sport Injuries and Corrective Exercises, Faculty of Physical Education and Sport Sciences, University of Isfahan, Iran
3. Assistant Professor, Sport Biomechanic, Faculty of Physical Education and Sport Sciences, University of Isfahan, Iran
4. Assistant Professor, Sport Biomechanic, Faculty of Physical Education and Sport Sciences, University of Isfahan, Iran

Abstract

Although hip muscle strengthening has been reported as an effective way to decrease PFPS symptoms, however its effect on lower extremity kinematics is less clear. The current study was done with the aim of investigating the effect of hip abductor and external rotator muscles strengthening exercises on lower extremity kinematics in static and dynamic states. In a randomized controlled trial, 33 patients with patellofemoral pain (PFP) were randomly assigned into exercise (8 female, 30 ± 6.8 y/o, 23.8 ± 2.6 BMI and 8 male, 31.2 ± 7 y/o, 25.6 ± 1.5 BMI) and control (9 female, 29.9 ± 7.3 y/o, 23.2 ± 3.2 BMI and 8 male, 32 ± 6 y/o,

*. dr.khayam@yahoo.com

25.5±1.9 BMI) groups. In exercise group they received hip abductor and external rotator strengthening exercises by theraband 3 times per week for 12 weeks under supervision by a physiotherapist. The control group did not receive any training intervention. Hip muscles strength and kinematics in static and dynamic states, were assessed at baseline and post-intervention. Repeated measures ANOVA by using SPSS were applied to assess the effects of the exercise on measured variables ($\alpha=0/05$). After 12 weeks of strengthening program, by an increase in abductor muscle strength in women from 19.6 to 26.4 %BW ($P=0.000$) and in men from 29.9 to 38.1 %BW ($P=0.003$), and in hip external rotator muscles in women from 13.2 to 16.9 %BW ($P=0.024$) and in men from 26.3 to 34.9 %BW ($P=0.000$), dynamic knee valgus angle during single-legged squat improved in women from 170 to 174.6 degrees ($P=0.018$) and in men from 171.8 to 176.8 degrees ($P=0.017$) and contralateral pelvic drop angle during stair descending improved only in women from 7.9 to 6 degrees ($P=0.04$) in the exercise group. No significant difference was observed at quadriceps angle ($P\geq 0.05$). The findings suggest that hip muscles strengthening can alter the lower extremity kinematics, in dynamic state, at the frontal plane, and it might be said that due to these changes following hip abductor and external rotator muscles strengthening exercises by theraband, the symptoms of PFP improve more consistent.

Keywords: Kinematics Evaluation, Quadriceps Angle, Dynamic Knee Valgus, Patellofemoral Pain, Hip Abductor, External Rotator Muscles.

مقدمه

درد کشککی-رانی تقریباً ۲۱ درصد مشکلات زانو و دلیل شکایت ۱۰ تا ۲۵ درصد مراجعان به مراکز فیزیوتراپی است (۱). درد کشککی-رانی بیشتر در زنان دیده می-شود و میزان شیوع آن در آنها تقریباً دو برابر مردان است (۱). علت احتمالی این تفاوت جنسیتی در مطالعات مختلف، ضعف عضلات مفصل ران در زنان (۲،۳)، زاویه چهارسررانی بیشتر در زنان (۴)، و زاویه دینامیک والگوس زانوی بیشتر در زنان (۵) گزارش شده است. خصوصیات این اختلال، درد پخش شده در قسمت های جلو، اطراف و حتی پشت کشکک است که با فعالیت هایی افزایش می یابد که نیروهای فشاری مفصل کشککی-رانی را بیشتر می کند، مثل اسکات زدن، بالا و پایین رفتن از پله ها، نشستن های طولانی مدت و همین طور فعالیت های تکرارشونده مثل دویدن (۶). در طی سال های اخیر، به دلیل فقدان مرجع استاندارد درباره درد کشککی-رانی، روند ارزیابی، تشخیص و گزینه های درمانی این مشکل زیاد تحت بحث قرار گرفته است (۷). طی مطالعات گذشته، محققان گزارش کردند که کینماتیک نادرست مفصل ران ممکن است به درد کشککی-رانی ربط داشته باشد و ضعف عضلات مفصل ران، به خصوص عضلات دورکننده و چرخاننده های خارجی، ممکن است به تغییر کینماتیک اندام تحتانی منجر شود (۸). در طی فعالیت های بدون تحمل وزن، در هنگام فعالیت زنجیره باز، کشکک به سمت خارج بر استخوان ران حرکت می کند، ولی در طی فعالیت های با تحمل وزن، در زنجیره بسته، استخوان ران در زیر کشکک، که به صورت ثابت است، یک چرخش داخلی دارد. چرخش داخلی بیش از حد استخوان ران، و نه حرکت کشکک، ممکن است باعث جابه جایی رو به خارج کشکک شود (۹). ایراد در اجرای عضلات مفصل ران، به خصوص عضلات دورکننده و چرخاننده های خارجی، شامل گلوئوس مدیوس و ماکسیموس، است که می تواند به چرخش داخلی استخوان ران، در طی عملکردهای دینامیک اندام تحتانی بینجامد و به دنبال آن، نیروهای فشاری بر مفصل کشککی-رانی افزایش یابد (۱۰، ۱۱).

ضعف عضلات مفصل ران ممکن است در زاویه چهارسررانی، والگوس دینامیک زانو، نزدیک شدن بیش از حد مفصل ران و افتادگی لگن سمت مقابل در اسکات یک پایی مؤثر باشد (۱۲). دلیل والگوس دینامیک زانو می تواند چرخش داخلی استخوان ران، درشت نی یا هر دو باشد. چرخش داخلی استخوان ران ممکن است

به دلیل ضعف عضلات دورکننده و چرخاننده‌های خارجی مفصل ران باشد و چرخش داخلی درشتنی ممکن است به علت ایورژن پا یا صافی بیش از حد کف پا باشد. والگوس دینامیک زانو ممکن است به جابه‌جایی کشکک به سمت خارج و در پی آن، گیرکردن کشکک به کندیل خارجی ران و ایجاد درد کشککی-رانی منجر شود. یکی از فرضیات مهم دربارهٔ درد کشککی-رانی این است که زاویهٔ والگوس زانو، در طی فعالیت‌های بدنی، به ایجاد این اختلال منتهی شود. به علاوه، این نظریه وجود دارد که عضلات دورکنندهٔ مفصل ران می‌توانند ادداکشن مفصل ران و به دنبال آن، میزان والگوس زانو را به صورت انقباض برون‌گرا کنترل کنند (۱۱). بنابراین، به نظر می‌رسد تقویت این عضلات الگوهای حرکتی عملکردی را بهبود دهد و از درد افراد مبتلا بکاهد (۱۲). محققان شیوع بیشتر درد کشککی-رانی در زنان را با زاویهٔ چهارسررانی مرتبط دانسته‌اند؛ چراکه لگن زنان نسبت به مردان پهن‌تر است و همین باعث می‌شود استخوان ران دورتر از خط میانی بدن قرار گیرد و زاویهٔ زانوی ضرب‌دري را افزایش دهد، که خود باعث افزایش زاویهٔ چهارسررانی می‌شود. همچنین، زاویهٔ آنتی‌ورژن گردن ران در زنان کمی از مردان بزرگ‌تر است و باعث افزایش زاویهٔ چهارسررانی می‌شود. عوامل بدنی و اجتماعی نظیر پوشیدن کفش‌های پاشنه‌بلند و نشستن با پاهای انداخته روی هم، می‌تواند درد این بیماران را تشدید کند (۱۳). اخیراً مداخلات درمانی در کانون توجه مطالعه‌کنندگان الگوهای حرکتی نادرست مفصل زانو در بیماران مبتلا به درد کشککی-رانی، شامل تقویت عضلات مفصل ران، قرار گرفته است، درحالی‌که نشان داده شده که این برنامه‌های تقویتی علائم این مشکل را بهبود می‌دهند (۱۴، ۱۵)، هنوز معلوم نیست که کینماتیک اندام تحتانی در طی حرکات عملکردی به دنبال تقویت این عضلات تغییر می‌کند و اینکه آیا این بهبود علائم، ناشی از تغییر کینماتیک اندام تحتانی است یا نه.

بالدون و همکاران (۲۰۱۴)، با مقایسهٔ اثر تمرینات ثباتی عملکردی، شامل تقویت عضلات مفصل ران و تمرینات تنه، و تمرینات استاندارد، که فقط بر عضلات چهارسررانی تأکید داشت، بر ۳۱ زن ورزشکار مبتلا به درد کشککی-رانی، به این نتیجه رسیدند که به دنبال برنامهٔ تمرینات ثباتی عملکردی به مدت ۸ هفته، کینماتیک اندام تحتانی در صفحهٔ فرونتال در حین اسکات یک‌پایی، در مقایسه با گروه دیگر، به میزان درخور توجهی بهبود یافت (۱۶). زاویهٔ والگوس دینامیک زانو حین اسکات یک‌پایی، به دنبال تمرینات تقویتی و کششی و عملکردی عضلات دورکننده و چرخاننده‌های خارجی و راست‌کننده‌های مفصل ران و اینورتورهای پا با تراباند به مدت ۶ هفته، در مطالعهٔ گوتو و همکاران بهبود بسیاری پیدا کرد (۱۷). درو و همکاران (۲۰۱۷) ۲۶ فرد مبتلا به درد کشککی-رانی را تحت تمرینات تقویتی عضلات دورکنندهٔ مفصل ران، توسط تراباند، به مدت ۶ هفته قرار دادند. گرچه پس از پایان دورهٔ تمرینی، به دنبال افزایش قدرت عضلات، چرخش داخلی مفصل ران کاهش یافته بود، ولی تفاوت معنی‌داری در کینماتیک اندام تحتانی در صفحهٔ فرونتال گزارش نشد (۱۸). مطابق مطالعاتی که تاکنون انجام شده، ورزش درمانی برای مبتلایان به درد کشککی-رانی نتیجه‌بخش است. گزارش شده است که تقویت عضلات دورکننده و چرخاننده‌های خارجی مفصل ران ممکن است، از طریق کنترل نزدیک‌شدن و چرخش داخلی ران، بر مسیر کشکک اثر بگذارد و با قراردادن کشکک در جهت مناسب در حین

خم و راست شدن مفصل زانو، از تماس بیش از حد کشکک با سطوح مفصلی جلوگیری کند. و با توجه به این سازوکار، درد و عملکرد افراد مبتلا به درد کشککی-رانی پس از تقویت عضلات نام برده بهبود پیدا می کند (۱۴، ۱۹). با وجود این، اثر تقویت کننده این عضلات بر کینماتیک اندام تحتانی چه در حالت ایستا و چه در حالت پویا هنوز کاملاً روشن نیست و با توجه به مطالب گفته شده، نتایج متناقضی در این زمینه گزارش شده است. با وجود تناقض درباب اثر تمرینات تقویتی عضلات مفصل ران بر کینماتیک اندام تحتانی، هدف این تحقیق، بررسی اثر تمرینات تقویتی عضلات دورکننده و چرخاننده های خارجی مفصل ران، به صورت ایزوله شده، توسط تراباند، بر کینماتیک اندام تحتانی در دو حالت ایستا و پویا در افراد مبتلا به درد کشککی-رانی است. در تحقیق حاضر، این موضوع که آیا بهبود علائم درد کشککی-رانی ناشی از تقویت عضلات دورکننده و چرخاننده های خارجی مفصل ران، که در تحقیقات قبلی مشاهده شده است (۱۷-۱۴)، به دلیل تغییرات کینماتیکی اندام تحتانی است، بررسی شده است.

روش شناسی

تحقیق حاضر از نوع نیمه آزمایشگاهی است. ۳۵ آزمودنی در این آزمون مشارکت کردند که درد کشککی-رانی یک یا دو طرفه داشتند. در صورت وجود درد دو طرفه، با وجود دو طرفه انجام شدن تمرین ها، اندام تحتانی برتر تحت ارزیابی قرار می گرفت. افراد به صورت تصادفی سازی محدود^۱ در چهار گروه زن تجربی (۹ نفر)، مرد تجربی (۹ نفر)، زن شاهد (۹ نفر) و مرد شاهد (۸ نفر) قرار داده شدند. در طول دوره تحقیق، دو نفر از افراد گروه های تجربی ریزش داشتند و تعداد گروه های تجربی در مجموع به ۱۶ نفر رسید (۸ زن و ۸ مرد). دامنه سنی بین ۱۸ تا ۴۵ سال بود. انتخاب این دامنه سنی، به دلیل کاهش احتمال ابتلای افراد به آرتروز مفصلی و همچنین شروع نشدن دوره یائسگی در زنان بود تا احتمال تأثیر تغییرات هورمونی ناشی از دوره یائسگی، بر سیستم عضلانی-اسکلتی در زنان حذف شود. جدول ۱ مشخصات دموگرافیک نمونه ها را نشان می دهد. در طی دوره تحقیق، از آزمودنی ها خواسته شد که در هیچ فعالیت ورزشی شرکت نکنند. قبل از شروع تحقیق، از آزمودنی ها رضایت نامه کتبی گرفته شد.

جدول ۱. مشخصات دموگرافیک نمونه ها

P	میانگین \pm انحراف معیار		جنسیت	متغیر
	گروه تجربی	گروه شاهد		
۰/۸۲۱	۳۱/۳ \pm ۷	۳۲ \pm ۶	مرد	سن (سال)
۰/۹۷۵	۳۰ \pm ۶/۸	۲۹/۹ \pm ۷/۳	زن	
۰/۴۸۷	۱۷۵ \pm ۵/۸	۱۷۶/۹ \pm ۴/۶	مرد	قد (سانتی متر)
۰/۵۵	۱۶۱ \pm ۵/۲	۱۶۲/۴ \pm ۴/۵	زن	
۰/۶۹۳	۷۸/۵ \pm ۵/۵	۷۹/۹ \pm ۷/۹	مرد	وزن (کیلوگرم)
۰/۹۴۹	۶۱/۹ \pm ۹/۴	۶۱/۶ \pm ۱۰/۷	زن	
۰/۸۷۰	۲۵/۶ \pm ۱/۵	۲۵/۵ \pm ۱/۹	مرد	شاخص توده بدنی
۰/۶۹۱	۲۳/۸ \pm ۲/۶	۲۳/۲ \pm ۳/۲	زن	

برای اندازه‌گیری قدرت ایزومتریک عضلات دورکننده و چرخاننده‌های خارجی مفصل ران، از دینامومتر دستی Power Track Commander II استفاده شد که دیجیتالی و ساخت کشور آمریکا است. روایی و پایایی این وسیله در تحقیقات متعدد تأیید شده است. در مقایسه مقادیر به‌دست‌آمده توسط دینامومتر دستی و دستگاه‌های ایزوکینتیکی، تفاوت معنی‌داری به‌دست نیامد و ضریب هم‌بستگی درون‌گروهی ۰/۹۴۵ بوده است (۲۰). ارزیابی هر دو گروه عضلانی، طی سه مرحله با فاصله یک دقیقه انجام می‌گرفت و میانگین این سه مرحله به‌منزله نیروی عضلات آزمودنی در نظر گرفته می‌شد. سپس، به‌منظور طبیعی‌سازی قدرت و مقایسه صحیح دو گروه، اعداد به‌دست‌آمده از دستگاه دینامومتر دستی (کیلوگرم نیرو)، به جرم بدن (کیلوگرم) تقسیم و در عدد ۱۰۰ ضرب شد (درصد وزن)^۱. زاویه چهارسرانی از محل تلاقی خطی که از خار خاصه‌ای قدامی فوقانی به وسط کشکک می‌رسد و خطی که از برجستگی درشت‌نی به نقطه وسط کشکک رسم می‌شود، ایجاد شکل می‌گیرد. جهت ارزیابی کینماتیک اندام تحتانی در حالت ایستا، زاویه چهارسرانی اندازه‌گیری شد. برای اندازه‌گیری این زاویه، از فرد خواسته می‌شد که بایستد، به‌گونه‌ای که وزن بدن به‌طور مساوی بر هر دو پا تقسیم شود. مرکز گونیامتر بر مرکز کشکک قرار می‌گرفت، یک بازوی گونیامتر در راستای رباط کشککی و برجستگی درشت‌نی ثابت می‌شد، بازوی بالایی گونیامتر در راستای خطی قرار می‌گرفت که از خار خاصه‌ای قدامی فوقانی به مرکز کشکک کشیده می‌شد. زاویه‌ای که بین دو بازوی گونیامتر شکل می‌گرفت، به‌مثابه زاویه چهارسرانی مفصل زانو ثبت می‌شد (۲۱). هرچه میزان این زاویه در اندازه‌گیری پس‌آزمون در گروه تجربی این تحقیق، کوچک‌تر شده باشد، نشان‌دهنده بهبود کینماتیک اندام تحتانی بعد از مداخله است.

ارزیابی کینماتیک اندام تحتانی در حالت دینامیک، با استفاده از روش تحلیل حرکتی به‌صورت دوبعدی انجام شد. نقاط آناتومیکی اندام تحتانی هدف آزمودنی‌ها شامل خار خاصه‌ای قدامی فوقانی هر دو سمت، کندیل‌های داخلی و خارجی استخوان ران، برجستگی درشت‌نی و قوزک‌های داخلی و خارجی بود که فیزیوتراپیست تعیین می‌کرد. سپس، نشانگرهای مورد نظر روی خار خاصه‌ای قدامی فوقانی هر دو سمت، نقاط میانی خط مفصلی مفاصل زانو و مچ پا، نقطه میانی خطی که روی ران از خار خاصه‌ای قدامی فوقانی به وسط کشکک کشیده می‌شد و برجستگی درشت‌نی بر اندام تحتانی قرار داده می‌شد (۲۲). جهت ارزیابی کینماتیک اندام تحتانی در حالت پویا، دو حرکت پایین‌آمدن از پله و اسکات یک‌پایی در نظر گرفته شد؛ چون این فعالیت‌ها چالش کافی برای تغییرات کینماتیکی در اندام تحتانی ایجاد می‌کنند (۲۳). در حرکت پایین‌آمدن از پله، از آزمودنی خواسته می‌شد که از سه پله به ارتفاع ۲۰ سانتی‌متر با سرعت متوسط، نه تند و نه آهسته، پایین بیایند، به‌صورتی که پای هدف، یعنی پای با درد بیشتر یا پای برتر، را ابتدا پایین بیاورد. در این حالت، در گام سوم، باز همان پا بر زمین قرار می‌گرفت. فرد این حرکت را سه بار و با فاصله استراحت یک دقیقه‌ای انجام می‌داد. حرکتی که نرم‌تر و با سرعت مناسب‌تر انجام می‌گرفت، برای تحلیل بیشتر در نظر گرفته می‌شد. در حرکت اسکات یک‌پایی، آزمودنی بر پای مبتلا می‌ایستاد، پای دیگر را حدود ۹۰ درجه خم می‌کرد و بالا نگه می‌داشت، مفاصل ران در وضعیت

1. %Body Weight (%BW)

خشتی قرار می‌گرفت. جهت حفظ تعادل بدن از فرد خواسته می‌شد که دست‌های خود را به صورت افقی در کنار بدن نگه دارند (۲۴). سپس، در این حالت، با سرعت متوسط تا حدود ۶۰ درجه خم شدن پای مبتلا، اسکات می‌زد؛ درحالی‌که تنه صاف نگه داشته شده بود (۲۴). زمانی که آزمونگر زاویه تقریبی ۶۰ درجه را تخمین می‌زد، به آزمودنی فرمان ایست می‌داد. سپس، فرد با یک مکث کوتاه، با همان سرعت متوسط، به حالت اولیه برمی‌گشت. همانند حرکت قبل، اسکات یک‌پایی نیز سه‌بار و با فاصله استراحت یک‌دقیقه‌ای انجام می‌شد. حرکتی که بدون ازدست‌دادن تعادل و در سرعت و زاویه مناسب انجام می‌شد، به‌منزله حرکت معتبر جهت تحلیل بیشتر انتخاب می‌شد.

جهت فیلم‌گرفتن از حرکات اندام تحتانی در صفحه فرونتال، از یک دوربین فیلم‌برداری دیجیتال مارک کانن مدل Power Shot SX620HS با قابلیت ضبط فیلم با سرعت ۲۵ فریم در ثانیه استفاده شد. دوربین روی یک چهارپایه با فاصله ۳ متر از پله‌ها (۲۵) و ارتفاع ۵۵ سانتی‌متر از زمین (۲۵)، عمود بر صفحه فرونتال قرار گرفت. تصاویر ثبت‌شده با استفاده از نرم‌افزار تحلیل حرکت متلب^۱ تحلیل شد. وضعیت مناسب جهت تحلیل حرکتی، عمقی‌ترین وضعیت فرودآمدن، یعنی نزدیک مرحله سکون میانی و حداکثر زاویه خم شدن مفصل زانو، در زمانی که بیشترین تماس پا با زمین برقرار است، در نظر گرفته شد (۲۶) و زوایای شکل‌گرفته در این وضعیت، جهت اندازه‌گیری و تحلیل حرکتی بیشتر مورد استفاده قرار گرفتند. این نقطه به صورت دیداری و با حرکت فریم به فریم ویدئوی ثبت‌شده رو به جلو مشخص شد. زوایای مورد نظر در صفحه فرونتال، از یک فریم مشخص شده بیرون کشیده شدند (۲۶). علاوه بر زاویه چهارسررانی، دو متغیر کینماتیکی دیگر در این تحقیق شامل زاویه افتادگی لگن سمت مقابل و زاویه والگوس دینامیک زانو بودند. زاویه افتادگی لگن سمت مقابل بین خطی که خار خاصه‌ای قدامی فوقانی هر دو پا را به هم وصل می‌کند و خطی که مماس بر خط افق است تشکیل می‌شود (تصویر ۲). مقدار عددی صفر درجه، یک وضعیت خشتی از لگن سمت مقابل را در صفحه فرونتال نشان می‌دهد. مقدار بیشتر از صفر درجه نشان‌دهنده افتادگی لگن سمت مقابل است. هرچه این عدد بزرگ‌تر باشد، یعنی لگن سمت مقابل افتادگی بیشتری دارد (۲۷). در تحقیق حاضر، هرچه این مقدار در اندازه‌گیری پس‌آزمون گروه تجربی کمتر باشد، نشان‌دهنده بهبود کینماتیک اندام تحتانی به دنبال مداخله است.

تصویر ۲. زاویه افتادگی لگن سمت مقابل

خطی که خار خاصره‌ای قدامی فوقانی پای در مرحله سکون را به مرکز مفصل زانو وصل می‌کند، با خط دیگری که مرکز مفصل زانو را به مرکز مفصل مچ پا وصل می‌کند، یعنی نقطه میانی خط بین قوزک‌های داخلی و خارجی، با هم، زاویه والگوس دینامیک زانو را تشکیل می‌دهند (۲۸). اندازه ۱۸۰ درجه بیانگر وضعیت خنثای مفصل زانو در صفحه فرونتال است. درحالی‌که مقدار عددی بیشتر از ۱۸۰ درجه، نشان‌دهنده واروس زانو و مقدار عددی کمتر از ۱۸۰ درجه نشان‌دهنده والگوس زانو است (۲۷). در تحقیق حاضر، هرچه این مقدار در اندازه‌گیری‌های پس‌آزمون در گروه تجربی بیشتر باشد، یعنی کینماتیک اندام تحتانی بیشتر بهبود یافته است. درحالی‌که گروه تجربی تمرینات خود را تحت نظارت فیزیوتراپیست، به مدت دوازده هفته و هفته‌ای سه جلسه، انجام دادند، بر گروه شاهد هیچ‌گونه مداخله تمرینی اعمال نشد. هر جلسه تمرینی شامل ۵ دقیقه گرم کردن، ۲۰ دقیقه تمرینات تقویتی عضلات مفصل ران و ۵ دقیقه سرد کردن بود؛ یعنی در مجموع، هر جلسه تمرینی حدود ۳۰ دقیقه زمان می‌برد. هر سه هفته یکبار، تمرینات دشوارتر می‌شدند (جدول ۲). برای تمرینات تقویتی از تراباند^۱ استفاده شد. آزمودنی‌ها در گروه تجربی دو نوع ورزش انجام می‌دادند: تمرینات تقویتی عضلات دورکننده مفصل ران و تمرینات تقویتی چرخاننده‌های خارجی مفصل ران.

جدول ۲. نحوه پیشرفت پروتکل تمرینی با استفاده از تراباند

هفته‌ها	نوبت اول	نوبت دوم	نوبت سوم	تعداد جلسه‌های در هفته
۱-۳	قرمز (۲۰)	سبز (۲۰)	آبی (۲۰)	۳
۴-۶	قرمز (۲۵)	سبز (۲۵)	آبی (۲۵)	۳
۷-۹	سبز (۲۰)	آبی (۲۰)	مشکی (۲۰)	۳
۱۰-۱۲	سبز (۲۵)	آبی (۲۵)	مشکی (۲۵)	۳

رنگ‌های تراباند که هر کدام مقاومت خاص خود را دارد با تعداد تکرار در پراترها.

مقاومت‌ها بدین صورت است:

قرمز مقاومت متوسط (۳/۷ پوند)، سبز مقاومت زیاد (۴/۶ پوند)، آبی مقاومت خیلی زیاد (۵/۸ پوند) و مشکی مقاومت بسیار زیاد (۷/۳ پوند).

1. The Hygenic Corporation, Arkon, OH

برای تقویت عضلات دورکننده مفصل ران، فرد روی هر دو پا می‌ایستاد. یک انتهای تراباند درست بالای قوزک‌ها گره می‌خورد و انتهای دیگر به میله ثابت وصل می‌شد. طول تراباند با توجه به طول اندام تحتانی، یعنی فاصله بین خار خاصره‌ای قدامی فوقانی و قوزک داخلی، برای هر آزمودنی به صورت جداگانه تنظیم شد. آزمودنی به گونه‌ای می‌ایستاد که پایی که تمرین می‌کرد نسبت به میله دورتر باشد و سپس حرکت ابداکشن مفصل ران را در طول دامنه حرکتی حدود ۳۰ درجه، با اعمال نیرو علیه کش تمرینی اجرا می‌کرد (۱۴، ۱۵). برای تقویت عضلات چرخاننده خارجی مفصل ران، آزمودنی لبه یک تخت می‌نشست، درحالی‌که مفاصل زانو در ۹۰ درجه خم شده بودند و از تخت آویزان بودند. برای کاهش و کنترل حرکات در صفحه ساجیتال و فرونتال مفصل ران، از یک استرپ تثبیت‌کننده در اطراف ران استفاده می‌شد. یک انتهای تراباند روی مفصل مچ پا گره می‌خورد و انتهای دیگر به میله ثابت وصل می‌شد. آزمودنی به گونه‌ای روی تخت می‌نشست که پای موردنظر به میله نزدیک باشد. با اندازه‌گیری فاصله بین خار خاصره‌ای قدامی فوقانی و کوندیل داخلی استخوان ران، طول تراباند برای هر آزمودنی با توجه به طول ران او مشخص شد. آزمودنی حرکت چرخش خارجی مفصل ران را در طول دامنه حرکتی حدود ۳۰ درجه، با اعمال نیرو علیه کش تمرینی اجرا می‌کرد (۱۴، ۱۵). برای بررسی توزیع طبیعی داده‌ها از آزمون شاپیروویلیک استفاده شد. برای ارزیابی تفاوت‌های گروه‌ها قبل از مداخله، از آزمون تی مستقل استفاده شد. اثر تمرینات تقویتی بر متغیرهای وابسته در بین گروه‌ها با استفاده از تحلیل واریانس برای اندازه‌های مکرر به وسیله نرم‌افزار SPSS نسخه ۱۸ مقایسه شد ($\alpha=0/05$).

یافته‌ها

به منظور بررسی هم‌گنی متغیرهای دموگرافیک بین دو گروه شاهد و تمرین در دو جنس مرد و زن از آزمون تی مستقل استفاده شد (جدول ۱). از آنجاکه سه صفت دموگرافیک در زنان و مردان در گروه‌های شاهد و تجربی با هم تفاوت معنی‌داری نداشتند، می‌توان گفت قرار گرفتن افراد در چهار گروه صحیح انجام شده است. میانگین و انحراف معیار نمره متغیرهای اندازه‌گیری شده به تفکیک گروه‌ها و مراحل آزمون در جدول ۳ آمده شده است. همان‌گونه که ملاحظه می‌شود، میانگین نمرات دو متغیر قدرت عضله‌های دورکننده و چرخاننده خارجی مفصل ران در هر دو جنس مرد و زن در گروه تمرین نسبت به گروه شاهد، در مرحله پس‌آزمون نسبت به مرحله پیش‌آزمون افزایش یافته است. نتایج برای متغیر زاویه والگوس دینامیک زانو در حالت اسکات یک‌پایی نیز نشان داد که این زاویه در هر دو جنس مرد و زن در گروه تمرین نسبت به گروه شاهد، در مرحله پس‌آزمون نسبت به مرحله پیش‌آزمون افزایش یافته است. همچنین، متغیر میزان افتادگی لگن سمت مقابل در پایین آمدن از پله برای جنس زن در مرحله پس‌آزمون نسبت به مرحله پیش‌آزمون کاهش پیدا کرده است. برای متغیرهای دیگر تغییر محسوسی در گروه تمرین نسبت به گروه شاهد در نمره پس‌آزمون نسبت به پیش‌آزمون مشاهده نشد.

جدول ۳. میانگین و انحراف معیار نمره های متغیرهای اندازه گیری شده به تفکیک گروه ها و مراحل آزمون

متغیر	گروه		پیش آزمون		پس آزمون	
	جنسیت	گروه	میانگین	انحراف معیار	میانگین	انحراف معیار
قدرت عضلات دورکننده مفصل ران ^۹	مرد	شاهد	۳۰/۲۰	۶/۲۵	۲۹/۴۵	۶/۸۱
		تجربی	۲۹/۹۳	۲/۹۸	۳۸/۰۶	۲/۷۰
	زن	شاهد	۱۶/۵۸	۳/۷۸	۱۵/۳۳	۲/۷۹
		تجربی	۱۹/۶۳	۱/۹۳	۲۶/۳۹	۳/۸۸
قدرت عضلات چرخاننده خارجی مفصل ران ^۹	مرد	شاهد	۲۵/۲۳	۵/۵۲	۲۴/۵۴	۶/۴۹
		تجربی	۲۶/۳۱	۲/۱۷	۳۴/۸۶	۲/۳۰
	زن	شاهد	۱۲/۸۱	۴/۲۱	۱۰/۹۷	۳/۵۶
		تجربی	۱۳/۱۸	۱/۳۰	۱۶/۹۴	۱/۳۹
زاویه چهارسررانی ^۸	مرد	شاهد	۱۴/۹۵	۱/۳۰	۱۴/۸۸	۱/۷۴
		تجربی	۱۴/۹۹	۱/۵۳	۱۴/۴۰	۱/۶۵
	زن	شاهد	۱۷/۹۸	۱/۲۹	۱۷/۵۱	۱/۵۹
		تجربی	۱۷/۷۴	۱/۶۷	۱۷/۱۳	۱/۳۳
زاویه والگوس دینامیک زانو در پایین آمدن از پله [~]	مرد	شاهد	۱۶۷/۸۹	۴/۶۲	۱۶۹/۳۴	۳/۷۳
		تجربی	۱۶۷/۷۵	۴/۶۹	۱۷۱/۳۹	۵/۸۲
	زن	شاهد	۱۶۴/۶۲	۳/۸۰	۱۶۵/۲۶	۳/۵۹
		تجربی	۱۶۵/۶۰	۴/۸۲	۱۶۸/۷۳	۶/۷۲
زاویه والگوس دینامیک زانو در اسکات [~]	مرد	شاهد	۱۷۰/۶۹	۴/۷۹	۱۷۰/۳۳	۳/۳۴
		تجربی	۱۷۱/۸۳	۴/۹۱	۱۷۶/۷۰	۴/۵۴
	زن	شاهد	۱۶۸/۹۱	۴/۱۳	۱۶۸/۳۳	۳/۷۱
		تجربی	۱۷۰/۰۰	۴/۰۵	۱۷۴/۵۵	۴/۱۸
میزان افتادگی لگن سمت مقابل در پایین آمدن از پله	مرد	شاهد	۳/۷۱	۱/۰۷	۳/۸۶	۱/۱۷
		تجربی	۴/۰۶	۱/۰۳	۳/۷۴	۱/۱۵
	زن	شاهد	۷/۱۹	۰/۹۹	۷/۸۰	۱/۱۸
		تجربی	۷/۹۴	۱/۳۰	۵/۹۶	۱/۶۴
میزان افتادگی لگن سمت مقابل در اسکات ["]	مرد	شاهد	۲/۸۱	۱/۰۱	۳/۳۶	۱/۳۸
		تجربی	۳/۲۱	۱/۰۲	۲/۵۹	۰/۷۶
	زن	شاهد	۵/۵۱	۱/۳۴	۵/۴۷	۱/۳۳
		تجربی	۵/۸۰	۱/۶۷	۴/۰۳	۱/۵۷

^۹ برای طبیعی سازی نیروی به دست آمده از دینامومتر (کیلوگرم نیرو) بر جرم بدن (کیلوگرم) تقسیم شده و در عدد ۱۰۰ ضرب شده است (درصد وزن).

^۸ زاویه به درجه از ۰ تا ۱۸۰ درجه. عدد بیشتر نشان دهنده زاویه چهارسررانی بیشتر و زانوی ضرب دری است.

[~] زاویه به درجه از ۰ تا ۱۸۰ درجه. عدد بیشتر و نزدیک تر به ۱۸۰ به معنی بهبود زاویه والگوس دینامیک زانو و بهبود کینماتیک اندام تحتانی است.

["] زاویه به درجه از ۰ تا ۱۸۰ درجه. هر چه عدد کمتر و به صفر نزدیک تر باشد، نشان دهنده میزان افتادگی کمتر لگن سمت مقابل و بهبود کینماتیک اندام تحتانی است.

با توجه به نتایج به دست آمده از تحلیل واریانس برای اندازه‌های مکرر و به دنبال آن آزمون بونفرونی برای متغیر قدرت عضلات دورکننده و چرخاننده خارجی مفصل ران، تفاوت میانگین نمرات گروه‌های تجربی و شاهد در هر دو جنس زن و مرد در مرحله پیش‌آزمون معنی‌دار نبود ($P \geq 0/05$). در مرحله پس‌آزمون، میانگین نمره قدرت عضلات دورکننده مفصل ران، در زنان حدود $11/05$ درصد وزن ($P = 0/000$) و در مردان $8/61$ درصد وزن ($P = 0/003$) افزایش یافت. همچنین، به دنبال برنامه تمرینی دوازده هفته‌ای عضلات مفصل ران، میانگین نمره قدرت عضلات چرخاننده خارجی مفصل ران، در زنان $5/97$ درصد وزن ($P = 0/024$) و در مردان $10/32$ درصد وزن ($P = 0/000$) در گروه تجربی افزایش پیدا کرد (جدول ۴). نتایج تحلیل واریانس برای اندازه‌های مکرر و به دنبال آن آزمون بونفرونی برای متغیرهای کینماتیک اندام تحتانی در دو حالت پویا و ایستا نشان داد که تفاوت میانگین نمرات گروه‌های تجربی و شاهد در هر دو جنس زن و مرد در مرحله پیش‌آزمون معنی‌دار نیست ($P \geq 0/05$). در مرحله پس‌آزمون، میانگین نمره متغیر زاویه والگوس دینامیک زانو در حالت اسکات یک‌پایی، در زنان و مردان به صورت معنی‌داری افزایش یافت (در زنان $P = 0/018$ و در مردان $P = 0/017$). متغیر افتادگی لگن سمت مقابل در هنگام پایین آمدن از پله در زنان گروه تجربی به صورت معنی‌داری کاهش پیدا کرد ($P = 0/04$). بنابراین، می‌توان گفت برنامه تمرینی دوازده هفته‌ای تقویت عضلات دورکننده و چرخاننده خارجی مفصل ران، زاویه والگوس دینامیک زانو در حالت اسکات یک‌پایی را در مردان به میانگین $6/47$ درجه و در زنان $6/21$ درجه نسبت به گروه شاهد افزایش داد. همچنین، نمره افتادگی لگن سمت مقابل در حالت پایین آمدن از پله در زنان، در مرحله پس‌آزمون نسبت به پیش‌آزمون $1/84$ درجه کاهش یافت. در مرحله پس‌آزمون، هیچ تفاوت معنی‌داری در کینماتیک اندام تحتانی زاویه چهارسرانی، در حالت ایستا، به دنبال برنامه تمرینی، در مقایسه با پیش‌آزمون، در گروه تجربی مشاهده نشد ($P = 1$) (جدول ۴).

جدول ۴. تحلیل واریانس و مقایسه میانگین نمرات متغیرها در دو زمان پیش آزمون و پس آزمون

مقایسه میانگین‌ها (آزمون بونفرونی)										متغیر	جنسیت	گروه
پس آزمون					پیش آزمون							
فاصله اطمینان ٪۹۵		P	تفاوت میانگین‌ها	فاصله اطمینان ٪۹۵		P	تفاوت میانگین‌ها					
حد بالا	حد پایین			حد بالا	حد پایین							
-۳/۹۳	-۱۳/۲۹	۰/۰۰۳	-۸/۶۱ [‡]	۴/۳۴	-۳/۷۹	۱	۰/۲۸ ^{ns}	شاهد- تجربی	مرد	قدرت عضلات ابداکتور مفصل ران		
-۶/۵	-۱۵/۶	۰/۰۰۰	-۱۱/۰۵ [‡]	۰/۹۱	-۷	۰/۷۹۶	-۳/۰۵ ^{ns}	شاهد- تجربی	زن			
-۴/۷۷	-۱۵/۸۸	۰/۰۰۰	-۱۰/۳۲ [‡]	۴/۱۷	-۶/۳۴	۱	-۱/۰۹ ^{ns}	شاهد- تجربی	مرد	قدرت عضلات چرخاننده خارجی مفصل ران		
-۰/۵۷	-۱۱/۳۷	۰/۰۲۴	-۵/۹۷ [†]	۴/۷۵	-۵/۴۷	۱	-۰/۳۶ ^{ns}	شاهد- تجربی	زن			
۲/۷۲	-۱/۷۷	۱	۰/۴۸ ^{ns}	۲/۰۱	-۲/۰۹	۱	۰/۰۴ ^{ns}	شاهد- تجربی	مرد	زاویه چهارسر رانی		
۲/۵۷	-۱/۸	۱	۰/۳۹ ^{ns}	۲/۲۳	-۱/۷۵	۱	۰/۲۴ ^{ns}	شاهد- تجربی	زن			
۵/۱۷	-۹/۲۷	۱	-۲/۰۵ ^{ns}	۶/۴۸	-۶/۲	۱	۰/۱۴ ^{ns}	شاهد- تجربی	مرد	زاویه والگوس دینامیک زانو در پایین آمدن از پله		
۳/۵۵	-۱۰/۴۸	۱	-۳/۴۷ ^{ns}	۵/۱۹	-۷/۱۴	۱	-۰/۹۸ ^{ns}	شاهد- تجربی	زن			
-۰/۸۷	-۱۲/۰۸	۰/۰۱۷	-۶/۴۷ [†]	۵/۲	-۷/۴۷	۱	-۱/۱۴ ^{ns}	شاهد- تجربی	مرد	زاویه والگوس دینامیک زانو در اسکات		
-۰/۷۷	-۱۱/۶۶	۰/۰۱۸	-۶/۲۱ [†]	۵/۰۷	-۷/۲۴	۱	-۱/۰۹ ^{ns}	شاهد- تجربی	زن			
۱/۹۶	-۱/۷۱	۱	۰/۱۳ ^{ns}	۱/۲۱	-۱/۹۱	۱	-۰/۳۵ ^{ns}	شاهد- تجربی	مرد	میزان افتادگی لگن سمت مقابل در پایین آمدن از پله		
۳/۶۲	۰/۰۵	۰/۰۴	۱/۸۴ [†]	۰/۷۷	-۲/۲۷	۱	-۰/۷۵ ^{ns}	شاهد- تجربی	زن			
۲/۶۱	-۱/۰۶	۱	۰/۷۸ ^{ns}	۱/۴۳	-۲/۲۳	۱	-۰/۴ ^{ns}	شاهد- تجربی	مرد	میزان افتادگی لگن سمت مقابل در اسکات		
۳/۲۳	-۰/۳۵	۰/۱۷۹	۱/۴۴ ^{ns}	۱/۴۹	-۲/۰۷	۱	-۰/۲۹ ^{ns}	شاهد- تجربی	زن			

ns غیر معنی‌دار، † معنی‌دار در سطح ۰/۰۵، ‡ معنی‌دار در سطح ۰/۰۱

بحث

تحقیق حاضر، با این هدف انجام شده است که بررسی کند بهبود مشاهده شده در علائم درد کشککی-رانی به دنبال تمرینات تقویتی عضلات دورکننده و چرخاننده خارجی ران توسط تراباند (۱۴،۱۵)، به دلیل تغییرات کینماتیکی اندام تحتانی در دو حالت ایستا و پویا است یا خیر. وجه تمایز تحقیق حاضر، با دیگر مطالعات مشابه، در این است که در این تحقیق، تمرینات به صورت مجزا و فقط بر دو گروه عضلات مشخص توسط تراباند اجرا شده است، در حالی که در مطالعات دیگر، تمرینات اغلب به صورت ترکیبی طرح ریزی شده و در صورت اعلام نتایج مثبت به دنبال این نوع تمرینات، تشخیص اینکه با تقویت کدام عضله نتایج حاصل شده دشوار است. نتایج نشان داد که مطابق انتظار، به دنبال دوازده هفته تمرین تقویتی عضلات دورکننده و چرخاننده خارجی مفصل ران توسط تراباند، قدرت عضلات افزایش معنی دار یافت. بررسی نتایج حاصل از کینماتیک اندام تحتانی در حالت پویا، بهبود معنی دار زاویه والگوس دینامیک زانو را در اسکات یک پایی، در هر دو جنس، پس از دوره تمرینات تقویتی نشان داد. همچنین، میزان افتادگی لگن سمت مقابل در طی پایین آمدن از پله در زنان به صورت معنی داری کاهش یافت. هیچ گونه تفاوت معنی داری در زاویه چهارسررانی، کینماتیک اندام تحتانی در حالت ایستا، بین قبل و بعد از مداخله تمرینی مشاهده نشد. نتایج تحقیق حاضر در زمینه افزایش قدرت هر دو گروه عضلانی مفصل ران، با نتایج خیام باشی و همکاران (۲۰۱۴؛ ۲۰۱۲)، گنجی و همکاران (۲۰۱۴) و بولگلا و همکاران (۲۰۱۶) هم سو است، (۱۴،۱۵،۲۹،۳۰) اما با نتایج ناکاگاوا و همکاران (۲۰۰۸) و هنریشه و همکاران (۲۰۱۵) هم خوانی ندارد (۳۱،۳۲). در تحقیق ناکاگاوا (۲۰۰۸)، افراد مبتلا تحت شش هفته برنامه تمرینی بدون نظارت بودند (۳۱). در تحقیق هنریشه (۲۰۱۵)، تمرینات چهارسررانی کایا به مدت چهار هفته بر افراد مبتلا صورت گرفت (۳۲). علت احتمالی ناهمخوانی نتایج افزایش قدرت عضلات مفصل ران این تحقیق با تحقیقات دیگر، می تواند تفاوت در اجرای پروتکل درمانی، طولانی تر بودن دوره درمان در تحقیق حاضر و نوع پروتکل درمانی باشد.

بهبود زاویه والگوس دینامیک زانو در طی اسکات یک پایی پس از دوازده هفته برنامه تقویتی، مطابق با مطالعات قبلی است که از اسکات یک پایی جهت آزمون کینماتیک اندام تحتانی استفاده کرده اند (۱۶،۱۷،۲۹). این مطالعات، هم گام با تحقیق حاضر، نشان دادند که مداخله تمرینی توانست بر کینماتیک مفصل زانو در صفحه فرونتال در حالت پویا در زنان و مردان مبتلا به درد کشککی-رانی تأثیر بگذارد. ممکن است به دنبال کاهش والگوس پویای زانو، نیروی والگوس وارد بر مفصل زانو کاهش یابد و متعاقب آن احتمال ایجاد و پیشرفت درد کشککی-رانی پایین بیاید. بهبود زاویه والگوس دینامیک حاصل شده در این تحقیق با نتایج تحقیق درو و همکاران (۲۰۱۷) مطابقت نداشت. آنها در تحقیق خود نشان دادند، به دنبال شش هفته تمرین تقویتی عضلات دورکننده مفصل ران، با وجود افزایش قدرت عضلات و کاهش چرخش داخلی مفصل ران، بهبودی در کینماتیک اندام تحتانی در صفحه فرونتال از جمله والگوس دینامیک زانو حاصل نشد. در تحقیق آنها تمرینات هفته ای سه جلسه و توسط تراباندهای زرد، قرمز و سبز به صورت سه نوبت ده تکراری و با نظارت تنها یک جلسه

در هفته انجام می‌شد (۱۸). از علل هم‌سوزی نتایج دو تحقیق، می‌توان به طول دوره مداخله تمرینی، عدم نظارت بر تمام جلسه‌های تمرینی و نوع تراباند با مقاومت متفاوت اشاره کرد. تمرینات تقویتی تحقیق حاضر به‌صورت دوازده هفته، هر هفته سه جلسه، با نظارت آزمونگر، با تراباندهای مقاوم‌تر و تکرار بیشتر صورت می‌گرفت. میزان افتادگی لگن سمت مقابل در طی پایین آمدن از پله در زنان گروه تجربی کاهش پیدا کرد و این نتیجه با نتایج تحقیقات وایلی و دیویس (۲۰۱۱) (۲۴) و بالدون (۲۰۱۵؛ ۲۰۱۴) (۱۶، ۳۳) هم‌خوانی دارد. گزارش کردند به دنبال تقویت عضلات مفصل ران و تنه، تمرینات عملکردی و بازآموزی حرکتی، افتادگی لگن سمت مقابل در بیماران مبتلا به درد کشککی-رانی کاهش می‌یابد.

تفاوت تحقیق حاضر با دیگر تحقیق‌ها در نوع تمرینات است. تمرینات در تحقیقات دیگر اغلب به‌صورت ترکیبی، شامل تمرینات تقویتی عضلات مفصل ران، تمرینات تقویتی عضلات تنه و مفصل مچ پا و تمرینات عملکردی و بازآموزی حرکتی، بود که پس از بهبود کینماتیک اندام تحتانی متعاقب این تمرینات، نسبت دادن این بهبود به افزایش قدرت گروه عضلانی خاص، دشوار است، درحالی‌که در تحقیق حاضر می‌توان اطمینان داشت که به دنبال افزایش قدرت دو گروه عضلانی دورکننده و چرخاننده خارجی مفصل ران به‌صورت ایزوله شده، توسط تراباند، بهبود کینماتیک اندام تحتانی در صفحه فرونتال حاصل شده است. هم‌گام با تحقیق شاهین و همکاران (۲۰۱۶)، در زاویه چهارسررانی، پس از تمرینات تقویتی عضلات مفصل ران، تفاوت معنی‌داری مشاهده نشد (۱۹). همان‌گونه که قبلاً ذکر شد، در طی فعالیت‌های بدون تحمل وزن، در زنجیره باز، کشکک به سمت خارج، بر استخوان ران حرکت می‌کند، ولی در طی فعالیت‌های با تحمل وزن، در زنجیره بسته، استخوان ران زیر کشکک، که ثابت است، یک چرخش داخلی دارد. چرخش داخلی بیش از حد استخوان ران، و نه حرکت کشکک، ممکن است باعث جابه‌جایی رو به خارج کشکک شود. ناکارآمدی عضلات مفصل ران، به‌خصوص عضلات دورکننده و چرخاننده خارجی، که شامل گلوئوس مدیوس و ماکسیموس است، می‌تواند به چرخش داخلی استخوان ران، در طی عملکردهای دینامیک اندام تحتانی منجر می‌شود و به دنبال آن، نیروهای فشاری بر مفصل کشککی-رانی افزایش می‌یابد (۱۱). با توجه به نتایج تحقیق حاضر، شاید بتوان گفت تمرینات تقویتی عضلات مفصل ران، از طریق بهبود حرکت چرخش داخلی استخوان ران در زیر کشکک و با کاهش فشار تماسی در مفصل کشککی-رانی، حین فعالیت‌های با تحمل وزن، علائم را بهبود می‌دهد، گرچه موقعیت کشکک نسبت به استخوان ران در حالت استاتیک، یعنی زاویه چهارسررانی، تغییری نکرده باشد.

نتیجه‌گیری

باتوجه به یافته‌های این تحقیق، مبنی بر تغییر کینماتیک اندام تحتانی در صفحه فرونتال به دنبال دوازده هفته تمرین تقویتی عضلات دورکننده و چرخاننده خارجی مفصل ران توسط تراباند، شاید بتوان اظهار کرد که بهبود علائم درد کشککی-رانی در تحقیقات قبلی، به دلیل این تغییرات کینماتیکی باشد. از آنجاکه کینماتیک اندام تحتانی تغییر کرده است، ممکن است بهبود علائم درد کشککی-رانی ناشی از این تمرینات،

پایداری و طولانی تر باشد. بنابراین، شاید بتوان تقویت عضلات دورکننده و چرخاننده خارجی مفصل ران توسط تراباند را روشی مفید، ساده، اجرایی و با اثر مانا در توان بخشی افراد مبتلا به درد کشککی-رانی دانست. پیشنهاد می شود در تحقیقات آتی ماندگاری اثر این تمرینات بر علائم و کینماتیک اندام تحتانی در مبتلایان به درد کشککی-رانی در مدت زمان طولانی دنبال شود.

منابع

1. McCarthy, M.M., Strickland, S.M. (2013). Patellofemoral pain: an update on diagnostic and treatment options. *Current Reviews in Musculoskeletal Medicine*. 6(2):188-94.
2. Souza, R.B., Powers, C.M. (2009). Differences in hip kinematics, muscle strength, and muscle activation between subjects with and without patellofemoral pain. *Journal of Orthopaedic and Sports Physical Therapy*. 39:12-9.
3. Lephart, S.M., Ferris, C.M., Riemann, B.L., Myers, J.B., Fu, F.H. (2002). Gender differences in strength and lower extremity kinematics during landing. *Clinical Orthopaedic and Related Research*. 401:162-9.
4. Sheehan, F.T., Derasari, A., Fine, K.M., Brindle, T.J., Alter, K.E. (2010). Q-angle and J-sign: indicative of maltracking subgroups in patellofemoral pain. *Clinical Orthopaedic and Related Research*. 468(1):266-75.
5. Willson, J.D., Davis, I.S. (2008). Utility of the frontal plane projection angle in females with patellofemoral pain. *Journal of Orthopaedic and Sports Physical Therapy*. 38:606-15.
6. Witvrouw, E., Callaghan, M.J., Stefanik, J.J., Noehren, B., Bazett-Jones, D.M., Willson, J.D., Earl-Boehm, J.E., Davis, I.S., Powers, C.M., McConnell, J., Crossley, K.M. (2014). Patellofemoral pain: consensus statement from the 3rd international patellofemoral pain research retreat held in Vancouver, september 2013. *British Journal of Sports Medicine*. 48:411-4.
7. Cook, C., Mabry, L., Reiman, M.P., Hegedus, E.J. (2012). Best tests/clinical findings for screening and diagnosis of patellofemoral pain syndrome: a systematic review. *Physiotherapy*. 98(2):93-100.
8. Powers, C.M. (2010). The influence of abnormal hip mechanics on knee injury: a biomechanical perspective. *Journal of Orthopaedic and Sports Physical Therapy*. 40(2):42-51.
9. Powers, C.M., Ward, S.R., Fredericson, M., Guillet, M., Shellock, F.G. (2003). Patellofemoral kinematics during weight-bearing and non-weight-bearing knee extension in persons with lateral subluxation of the patella: a preliminary study. *Journal of Orthopaedic and Sports Physical Therapy*. 33:677-85.
10. Besier, T.F., Gold, G.E., Delp, S.L., Fredericson, M., Beupre, G.S. (2008). The influence of femoral internal and external rotation on cartilage stresses within the patellofemoral joint. *Journal of Orthopaedic Research*. 26:1627-35.
11. Bolgia, L.A., Malone, T.R., Umberger, B.R., Uhi, T.L. (2008). Hip strength and hip and knee kinematics during stair descent in females with and without patellofemoral pain syndrome. *Journal of Orthopaedic and Sports Physical Therapy*. 38(1):12-8.
12. Dutton, R.A., Khadavi, M.J., Fredericson, M. (2014). Update on rehabilitation of patellofemoral pain. *The American College of Sports Medicine*. 13(3):172-8.
13. McKenzie, K., Galea, V., Wessel, J. (2010). Lower extremity kinematics of females with patellofemoral pain syndrome while stair stepping. *Journal of Orthopaedic and Sports Physical Therapy*. 40: 625-32.
14. Khayambashi, K., Mohammadkhani, Z., Ghaznavi, K., Lyle, M.A., Powers, C.M. (2012). The effect of isolated hip abductor and external rotator muscle strengthening on pain, health status and hip strength in females with patellofemoral pain: A randomized controlled trial. *Journal of Orthopaedic and Sports Physical Therapy*. 42(1):22-9.
15. Khayambashi, K., Fallah, A., Movahedi, A., Bagwell, J., Powers, C.M. (2014). Posterolateral hip muscle strengthening versus quadriceps strengthening for patellofemoral pain: A comparative control trial. *Archives of Physical Medicine and Rehabilitation*. 95:900-7.
16. Baldon, R.D.M., Serrão, F.V., Scatone, S.R., Piva, S.R. (2014). Effects of functional stabilization training on pain, function, and lower extremity biomechanics in women with patellofemoral pain: a randomized clinical trial. *Journal of Orthopaedic and Sports Physical Therapy*. 44(4):240-8.
17. Goto, S., Padua, D.A., Gross, M.T., Blackburn, J.T., Berkoff, D.J., Boling, M.E. (2015). The effects of an integrated exercise program on lower extremity biomechanics in females with medial knee displacement. A dissertation submitted to the faculty of the University of North Carolina at Chapel Hill.
18. Drew, B.T., Conaghan, P.G., Smith, T.O., Selfe, J., Redmond, A.C. (2017). The effect of targeted treatment on people with patellofemoral pain: a pragmatic, randomized controlled feasibility study. *Biomedical Center of Musculoskeletal Disorders*. 18:338-48.
19. Şahin, M., Ayhan, F.F., Borman, P., Atasoy, H. (2016). The effect of hip and knee exercise on pain, function, and strength in patients with patellofemoral pain syndrome: a randomized controlled trial. *Turkish Journal of Medical Sciences*. 46:265-77.
20. Bohannon, R.W. (1990). Hand-held compared with isokinetic dynamometry for measurement of static knee extension torque (Parallel reliability of dynamometers). *Clinical Physics and Physiological Measurement*. 11:217-22.
21. Melicharek, A., Miller, M.K., Hazzard, J. (2011). A comparison of the bilateral, dynamic Q-angle in females. *Portuguese Journal of Sport Sciences*. 11(2):527-30.
22. Esculier, J.F., Bouyer, L.J., Dubois, B., Fremont, P., Moore, L., Roy, J.S. (2016). Effects of rehabilitation approaches for runners with patellofemoral pain: protocol of a randomized clinical trial addressing specific underlying mechanisms. *Biomedical Center of Musculoskeletal Disorders*. 17:5-11.
23. Barton, C.J., Levinger, P., Crossley, K.M., Webster, K.E., Menz, H.B. (2012). The relationship between rear foot, tibial and hip kinematics in individuals with patellofemoral pain syndrome. *Clinical Biomechanics (Bristol, Avon)*. 27(7):702-5.

24. Willy, R.W., Davis, I.S. (2011). The effect of a hip strengthening program on mechanics during running and during a single leg squat. *Journal of Orthopaedic and Sports Physical Therapy*. 41:625-32.
25. Nielsen, D.B., Daugaard, M. (2008). Comparison of angular measurements by 2D and 3D gait analysis. Department of Rehabilitation., School of Health Sciences., Jönköping University. 26.
26. Dingenen, B., Malfait, B., Vanrenterghem, J., Robinson, M.A., Verschueren, S.M., Staes, F.F. (2015). Can two-dimensional measured peak sagittal plane excursions during drop vertical jumps help identify three-dimensional measured joint moments? *Knee*. 22(2):73-9.
27. Dingenen, B., Staes, F.F., Santermans, L., Steurs, L., Eerdeken, M., Geentjens, J., Peers, K.H.E., Thysen, M., Deschamps, K. (2018). Are two-dimensional measured frontal plane angles related to three-dimensional measured kinematic profiles during running? *Physical Therapy in Sport*. 29:84-92.
28. Olson, T.J., Chebny, C., Willson, J.D., Kernozek, T.W., Straker, J.S. (2011). Comparison of 2D and 3D kinematic changes during a single leg step down following neuromuscular training. *Physical Therapy in Sport*. 12(2):93-9.
29. Ganji, B., Alizadeh, M.H., Salimzadeh, A., Rajabi, R., Ebrahimi, E. (2014). The effect of strengthening of hip abductor and external rotator muscles on pain and function in women with patellofemoral pain syndrome. *Journal of Research Sport Rehabilitation*. 2(4):1-10.
30. Bolgia, L.A., Earl-Boehm, J., Emery, C., Hamstra-Wright, K., Ferber, R. (2016). Pain, function, and strength outcomes for males and females with patellofemoral pain who participate in either a hip/core- or knee-based rehabilitation program. *The International Journal of Sports Physical Therapy*. 11(6):926-35.
31. Nakagawa, T.H., Muniz, T.B., Baldon, R.M., Dias, M.C., de Menezes Reiff, R.B., Serrao, F.V. (2008). The effect of additional strengthening of hip abductor and lateral rotator muscles in patellofemoral pain syndrome: a randomized controlled pilot study. *Clinical Rehabilitation*. 22:1051-60.
32. Honarpishe, R., Bakhtiary, A.H., Olyaei, G. (2015). Effect of quadriceps exercise training on muscle fiber angle in patients with patellofemoral pain syndrome. *Middle East Journal of Rehabilitation and Health Studies*. 2(4):1-7.
33. Baldon, M., Piva, S.R., Scatone, S.R., Serrao, F.V. (2015). Evaluating eccentric hip torque and trunk endurance as mediators of changes in lower limb and trunk kinematics in response to functional stabilization training in women with patellofemoral pain. *American Journal of Sports Medicine*. 43(6):1485-93.